

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 19, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:1137](#) 17-10-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2827](#) 21-10-2025

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2811](#) 14-10-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:6223](#) 09-10-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5709](#) 18-09-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2009](#) 15-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:19140](#) 21-10-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12093](#) 16-10-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5021](#) 07-10-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:5205](#) 02-10-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:18390](#) 30-09-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:6841](#) 05-09-2025

RECHTSPRAAK

Het hof wijst de verzoeken van de adoptieouders over de erkenning van de Gambiaanse adoptiebeslissing af.

Feiten en procedure

De adoptieouders zijn getrouwd. De minderjarige is in 2006 in Gambia geboren. Eind 2018 hebben de adoptieouders de minderjarige leren kennen. Hierna zijn de adoptieouders verschillende keren vanuit Nederland naar Gambia gegaan. Vanaf 2019 verblijft de adoptiemoeder in Gambia om bij minderjarige te zijn. Sinds 2021 is zij uitgeschreven uit Nederland. De adoptievader is naar Nederland teruggegaan vanwege zijn werk en heeft altijd in Nederland ingeschreven gestaan. Eind september 2021 is de adoptiemoeder naar Nederland teruggekeerd vanwege haar medische situatie.

In januari 2021 is de adoptie van de minderjarige door de adoptieouders uitgesproken door de rechtbank in Gambia. Hierna hebben de adoptieouders de rechtbank Zeeland-West-Brabant verzocht om de Gambiaanse adoptiebeslissing te erkennen ten aanzien van alleen de adoptiemoeder, en als dit verzoek niet werd toegewezen: de adoptie van de minderjarige naar Nederlands recht uit te spreken. Daarnaast verzochten zij te bepalen dat de voornaam van het adoptiekind wordt gewijzigd en de achternaam van de adoptievader als geslachtsnaam wordt vastgesteld.

De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft in 2021 voor recht verklaard dat de Gambiaanse adoptiebeslissing ten aanzien van de adoptiemoeder aan de vereisten van artikel 10:108 BW voldoet, waarmee van rechtswege de adoptie wordt erkend, ook is de voornaam van het adoptiekind gewijzigd, het verzoek tot wijziging van de geslachtsnaam is echter afgewezen.

De Staat heeft hiertegen hoger beroep ingesteld. Na verwijzing door de Hoge Raad, waarbij de Staat als belanghebbende is aangemerkt, ligt nu aan het hof de inhoudelijke beoordeling van het hoger beroep voor.

Verzoek en beoordeling

De Staat verzoekt het hof om de betreffende beschikking van de rechtbank te vernietigen. De

adoptieouders voeren verweer.

Hoewel deze zaak een internationaal karakter heeft, overweegt het hof dat de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft, omdat de gewone verblijfplaats van de adoptieouders in Nederland is (art. 3 aanhef en onder a Rv). De gewone verblijfplaats van de adoptievader is niet in geschil. Betreffende de gewone verblijfplaats van de adoptiemoeder benadrukt het hof dat het niet haar bedoeling was om in Gambia te blijven, maar dat zij door de coronapandemie daar langer is gebleven. Daarnaast blijkt uit de Gambiaanse stukken over de adoptie dat de adoptieouders de intentie hadden om de minderjarige mee naar Nederland te nemen en daar een gezin te vormen. Het hof ziet dus te weinig omstandigheden waaruit volgt dat de adoptiemoeder structureel in Gambia verbleef.

Vervolgens is de vraag of kan worden vastgesteld dat de Gambiaanse adoptiebeslissing van rechtswege wordt erkend. Hiertoe dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van artikel 10:108 BW, die ertoe strekken dat een buitenlandse adoptie geheel buiten de Nederlandse rechtssfeer tot stand is gekomen. Dat is hier niet het geval nu het hof heeft geoordeeld dat zowel de adoptievader als de adoptiemoeder de gewone verblijfplaats in Nederland hadden. De Gambiaanse adoptiebeslissing is daarom niet van rechtswege erkend.

Er is dus sprake van een interlandelijke adoptiezaak waarvoor artikel 10:109 BW geldt. De in het buitenland gegeven adoptiebeslissing wordt volgens dit artikel erkend indien de bepalingen van de Wet opnemings buitenlandse kinderen ter adoptie (Wobka) in acht zijn genomen, de erkenning van de adoptie in het kennelijk belang van het kind is, en erkenning niet op een grond, bedoeld in artikel 10:108 lid 2 of lid 3 BW, zou worden onthouden. De adoptieouders beschikken echter niet over de vereiste beginseltoestemming van artikel 2 Wobka. Verder mag volgens artikel 8 onder a Wobka een kind op het tijdstip van binnenkomst in Nederland de leeftijd van zes jaren niet hebben bereikt. De bepalingen van de Wobka zijn dus niet in acht genomen. Daarnaast ziet het hof ook bezwaren in het belang van [naam minderjarige], die inmiddels meerderjarig is. Niet is onderbouwd waarom het in zijn belang zou zijn naar Nederland te komen, terwijl hij daar nooit is geweest.

De adoptieouders voeren aan dat inbreuk wordt gemaakt op het familieleven tussen hen en de minderjarige. Uit artikel 8 EVRM kan volgens het hof echter geen recht worden ontleend om een kind te adopteren zonder dat wordt voldaan aan de eisen die de nationale wetgeving daaraan stelt (HR 30 juni 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA6339).

Ter aanvulling overweegt het hof of de Gambiaanse adoptiebeslissing alleen ten aanzien van de adoptiemoeder kan worden erkend. Het verzoek tot adoptie in Gambia is door beide adoptieouders tegelijkertijd ingediend en is op die basis getoetst, waarna de adoptie ten

aanzien van beide adoptieouders in één beslissing is uitgesproken. Het hof kan hierdoor niet beoordelen wat de Gambiaanse uitspraak zou zijn geweest wanneer alleen de adoptiemoeder het verzoek tot adoptie zou hebben ingediend. Een dergelijke adoptie is in Gambia in beginsel ook niet toegestaan.

Verder beoordeelt het hof of de adoptie kan worden uitgesproken naar Nederlands recht. Op grond van artikel 10:105 BW zal getoetst moeten worden aan de artikelen 1:227 en 1:228 BW en aan de Wobka. Zoals hiervoor omschreven is, zijn de bepalingen van de Wobka niet in acht genomen.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek tot erkenning van de Gambiaanse adoptiebeslissing af en oordeelt dat de adoptie niet naar Nederlands recht kan worden uitgesproken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:6223

Zaaknummer: 200.350.993

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek van de bijzondere curator om de door de meemoeder gedane erkenning te vernietigen wordt toegewezen.

Feiten

De minderjarige is in 2023 geboren. Datzelfde jaar heeft de meemoeder de minderjarige erkend. De geboortemoeder van de minderjarige en de meemoeder oefenen gezamenlijk het ouderlijk gezag uit. Bij beschikking van de rechtbank is een bijzondere curator benoemd om de minderjarige op grond van artikel 1:212 BW te vertegenwoordigen.

Verzoek en beoordeling

De geboortemoeder heeft verzocht de door de meemoeder gedane erkenning te vernietigen. Zij is echter niet-ontvankelijk in haar verzoek, want er is niet gesteld noch gebleken dat er sprake is van een van de gronden uit artikel 1:205a lid 1 onder c BW. Omdat de geboortemoeder niet-ontvankelijk is in haar verzoek, verzoekt de bijzondere curator namens de minderjarige de erkenning te vernietigen, dit verzoek is wel ontvankelijk. Volgens een uitspraak van de Hoge Raad (31 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AJ3261) kan ook een zeer jong kind bij een verzoek op grond van artikel 1:205a lid 1 onder a BW door een bijzondere curator vertegenwoordigd worden.

De rechtbank neemt het verslag van de bijzondere curator in overweging. Hieruit blijkt dat zowel de geboortemoeder als de meemoeder geen rol zien weggelegd voor de meemoeder in het leven van de minderjarige. Sinds 2024 heeft de meemoeder geen contact meer met de minderjarige. Zij wil niet met de geboortemoeder over gezagskwesties spreken. Ook heeft de meemoeder aangegeven dat het beter is voor de minderjarige dat zij niet haar achternaam behoudt, maar dat deze wordt gewijzigd in de achternaam van de geboortemoeder.

Volgens de bijzondere curator zal, gelet op de zeer jonge leeftijd van de minderjarige, deze geen actieve herinneringen hebben aan de gebeurtenissen samen met de meemoeder. Er is dus geen risico op emotionele schade ten gevolge van het missen van de meemoeder op latere leeftijd. Er dient niet gewacht te worden totdat de minderjarige een leeftijd heeft bereikt waarop zij in staat is tot een redelijke waardering van haar belangen te komen. De

minderjarige zou dan namelijk nog jarenlang in een situatie verkeren waarbij het sociale ouderschap niet met het juridische overeenstemt, waarbij zij door haar achternaam telkens geconfronteerd zou worden met het feit dat haar aanvankelijke meemoeder geen contact meer met haar wenst.

Conclusie

In lijn met deze motivering van de bijzondere curator acht de rechtbank de vernietiging van de erkenning in het belang van de minderjarige. De door de meemoeder gedane erkenning wordt vernietigd. Doordat na deze vernietiging de erkenning geacht wordt nooit gevolg te hebben gehad op grond van 1:206 lid 1 BW, komt de minderjarige alleen in familierechtelijke betrekking tot de moeder te staan en heeft zij haar geslachtsnaam (art. 1:5 lid 1 BW).

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 30-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:18390

Zaaknummer: C/09/673234 / FA RK 24-6988

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek om bepaalde informatie uit dossier geheim te houden voor vader en stiefvader toegewezen. Eerbiediging persoonlijke levenssfeer en veiligheid van kind en moeder. Artikel 811 lid 2 Rv.

Feiten en omstandigheden

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt het hof om bepaalde informatie uit het dossier niet te delen met de vader en de stiefvader. Het gaat om passages uit het verweerschrift en om een raadsrapport. De raad heeft een aangepaste versie van het verweerschrift ingediend, die wel aan de vader en de stiefvader kan worden verstrekt. De raad beroept zich op artikel 811 lid 2 Rv, dat de rechter toestaat inzage te weigeren in jeugdzaken.

Beoordeling

Het uitgangspunt is dat alle partijen in een procedure inzage hebben in dezelfde stukken. Daarmee wordt het recht op een eerlijk proces zoals bedoeld in artikel 6 EVRM gewaarborgd. Alleen in uitzonderlijke situaties mag van dat principe worden afgeweken. Op grond van artikel 811 lid 2 Rv kan in zaken over minderjarigen op bepaalde gronden door de rechter worden geweigerd om inzage of afschrift van stukken te geven. Zo kan openbaarmaking van informatie achterwege blijven wanneer het belang daarvan niet opweegt tegen het belang van de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer.

Het hof oordeelt dat deze procedure zo'n uitzonderlijk geval betreft. De raad heeft zijn verzoek uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 3 IVRK en gewezen op het belang van de veiligheid en privacy van de minderjarige. Het hof volgt dit. Het onthouden van inzage in het originele verweerschrift en in het volledige raadsrapport is volgens het hof noodzakelijk om de persoonlijke levenssfeer en veiligheid van de minderjarige en de moeder te beschermen. Dat belang weegt zwaarder dan het recht van de vader en de stiefvader op volledige inzage.

Daarbij is van betekenis dat de vader al jaren geen rol speelt in het leven van de minderjarige, zij geen contact met hem wil en tegen de vader een strafrechtelijk onderzoek loopt. Voor de stiefvader geldt dat hij niet meer informatie mag ontvangen dan de vader, mede in het licht van de lopende strafzaak waarin hij wordt verdacht van poging tot doodslag op de vader.

Daarom krijgen beiden alleen het aangepaste verweerschrift en geen inzage in de raadsrapportage.

Conclusie

Het hof onthoudt de vader en de stiefvader (en hun beider advocaten) inzage in het niet-aangepaste verweerschrift en in het raadsrapport, en verklaart de beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5709

Zaaknummer: 200.357.705

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Personen- en familierecht. Recht op omgang en ontzegging van dat recht (art. 1:377a lid 3 BW). Negatieve en positieve inspanningsverplichting van rechter (art. 8 EVRM). Voogdij.

Feiten en procesverloop

Sinds haar geboorte woont de minderjarige bij pleegouders. Vijf jaar na haar geboorte vindt omgang met de moeder plaats op de volgende wijze: één keer per acht weken, een uur, begeleid op de locatie van pleegzorg. Na verloop van tijd vraagt de moeder om uitbreiding van de omgangsregeling – en wel onbegeleid. De pleegouders verzoeken juist om inperking, omdat de minderjarige veel stress en angst ervaart rond de bezoeken met de moeder. De minderjarige heeft schriftelijk haar mening gegeven. De rechtbank wijst beide verzoeken af: uitbreiding is niet in het belang van het kind, maar minder omgang ook niet. De regeling blijft hetzelfde, al raadt de rechtbank partijen aan om de bezoeken op een meer ontspannen manier vorm te geven. Zowel de moeder als de pleegouders gaan in hoger beroep. Het hof hoort ook minderjarige. Het hof ontzegt vervolgens de omgang, omdat het kind ernstige bezwaren heeft tegen de omgang en de omgang in strijd is met haar zwaarwegende belangen. Volgens het hof is dit tijdelijk; bij gewijzigde omstandigheden kan moeder zich opnieuw tot de rechter wenden. De moeder gaat in cassatie, omdat volgens haar onvoldoende is onderzocht en gemotiveerd waarom geen minder ingrijpende maatregel dan ontzegging mogelijk was.

Beoordeling van cassatiemiddelen

Het middel bestaat uit drie onderdelen. Bij de beoordeling daarvan wordt – onder verwijzing naar een andere conclusie en rechtspraak van het EHRM – vooropgesteld dat nationale rechters maar een beperkte beoordelingsruimte hebben wanneer zij omgang tussen ouder en kind beperken. Hoe ingrijpender de gevolgen van de beperking, des te strenger moet worden getoetst of deze echt noodzakelijk is. Indien belangen van ouder en kind met elkaar botsen, moet steeds een *fair balance* worden gevonden tussen het recht van de ouder op family life en het belang van het kind. Wel komt aan het belang van het kind bijzonder gewicht toe en kan een ouder geen aanspraak maken op maatregelen die schadelijk zijn voor de gezondheid of ontwikkeling van het kind.

Onderdeel 1 klaagt dat het hof onvoldoende heeft onderzocht en onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen minder ingrijpende maatregel mogelijk was. Het hof had moeten nagaan of beperkte of anders vormgegeven omgang (bijvoorbeeld minder frequent of op een andere manier) mogelijk was voordat tot volledige ontzegging werd overgegaan. Deze klacht slaagt: uit de overwegingen van het hof blijkt niet dat het zulke alternatieven heeft onderzocht of gemotiveerd heeft uitgesloten. Het hof heeft daarmee het vereiste van subsidiariteit en de positieve inspanningsverplichting uit artikel 8 EVRM onvoldoende in acht genomen.

Onderdeel 2 voert aan dat het oordeel dat de minderjarige ernstige bezwaren heeft, of dat omgang anderszins in strijd is met haar zwaarwegende belangen, onvoldoende is gemotiveerd. Voor zover dit onderdeel voortbouwt op onderdeel 1, slaagt het. Voor het overige faalt het, omdat het hof wel heeft gemotiveerd waarom de bestaande omgang niet in stand kan blijven. De waardering van de verklaring van het kind komt toe aan de feitenrechter en is in cassatie niet toetsbaar.

Onderdeel 3 bevat een voortbouwklacht tegen het oordeel over de informatieregeling. Deze slaagt in het verlengde van de geslaagde klachten uit onderdelen 1 en 2.

Conclusie

De conclusie strekt tot vernietiging van de beschikking van het gerechtshof en tot verwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-10-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:1137

Zaaknummer: 25/00915

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek eenhoofdig gezag aan de moeder toegewezen. De vader is onbereikbaar waardoor beslissingen niet (voortvarend) genomen kunnen worden. Hij wil of kan geen invulling geven aan het ouderlijk gezag. Verzoek wijziging omgangsregeling (in verband met eenhoofdig gezag) toegewezen en bepaald dat er geen omgangsregeling meer tussen de vader en de minderjarige geldt. Hij komt zorgregeling al geruime tijd niet na en verdere teleurstelling bij de minderjarige moet voorkomen worden.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn de ouders van de in 2015 geboren minderjarige, die bij haar moeder woont. De rechtbank heeft bij beschikking van 29 april 2019 bepaald dat partijen gezamenlijk het gezag over de minderjarige uitoefenen. Ook is er een omgangsregeling bepaald tussen de vader en de minderjarige. De moeder verzoekt deze beschikking te wijzigen en te beslissen dat er geen formele contactregeling meer zal gelden tussen de minderjarige en de vader en het gezamenlijk ouderlijk gezag te beëindigen en de moeder te belasten met het eenhoofdig ouderlijk gezag over de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Gezag

In artikel 1:253n BW staat dat de rechter op verzoek van de ouders die niet met elkaar zijn getrouwd of een van hen het gezamenlijk gezag kan beëindigen. Dan kan onder meer als de omstandigheden zijn veranderd sinds de ouders samen het gezag hebben gekregen. In dat geval beslist de rechtbank wie van de ouders voortaan alleen het gezag krijgt. In artikel 1:253n lid 1 BW staat dat artikel 1:251a lid 1 BW van toepassing is. Daarin staat dat de rechter kan beslissen dat het gezag naar één ouder gaat als er een onacceptabel risico is dat het kind klem komt te zitten tussen die ouders en het er niet naar uitziet dat dit binnen korte tijd verbetert of als een verandering van het gezag op een andere manier in het belang van het kind

noodzakelijk is.

De rechtbank moet eerst beoordelen of er sprake is van gewijzigde omstandigheden. Uit hetgeen de moeder naar voren heeft gebracht, begrijpt de rechtbank dat de onderlinge verstandhouding tussen partijen is verstoord en de zorgregeling niet meer wordt nagekomen. Gelet daarop is de rechtbank van oordeel dat de omstandigheden ten opzichte van de situatie ten tijde van de beschikking van 29 april 2019 dermate zijn gewijzigd dat de moeder kan worden ontvangen in haar verzoek. De rechtbank stelt voorop dat het uitgangspunt van de wet is dat partijen gezamenlijk het gezag uitoefenen. Voor gezamenlijk gezag is echter wel vereist dat partijen in staat zijn tot een behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening en dat zij beslissingen van enig belang over de minderjarige in gezamenlijk overleg kunnen nemen, althans ten minste in staat zijn vooraf afspraken te maken over situaties die zich rond de minderjarige kunnen voordoen. Gebleken is dat hiervan geen sprake is. De rechtbank onderschrijft het standpunt van de moeder dat de vader reeds geruime tijd onbereikbaar is voor haar en de minderjarige, waardoor het niet mogelijk is contact met hem te leggen wanneer de situatie van de minderjarige daarom vraagt. De komende tijd zullen er beslissingen genomen moeten worden waarvoor in verband met het gezamenlijk gezag toestemming van de vader is vereist, zoals medische beslissingen en inschrijvingen bij een school. Door het ontbreken van contact en de mogelijkheid tot contact met de vader kunnen deze beslissingen niet (voortvarend) worden genomen. Bovendien is de moeder nu al tegen praktische belemmeringen in de uitoefening van haar gezag aangelopen. Zo is zij niet met de minderjarige op vakantie kunnen gaan naar het buitenland en heeft de ADHD-test voor de minderjarige vertraging opgelopen. De rechtbank benadrukt dat hierdoor niet alleen de moeder wordt belemmerd in haar taak als verzorgende ouder maar dat ook de minderjarige wordt geschaad in haar ontwikkeling. Daarbij heeft de vader de afgelopen periode laten zien dat hij geen invulling wil of kan geven aan het ouderlijk gezag. Hij heeft sinds januari 2025 al het contact met de moeder én de minderjarige verbroken. De rechtbank is dan ook, evenals de Raad voor de Kinderbescherming (de raad), van oordeel dat de vader op dit moment niet weet wat er zich in het leven van de minderjarige afspeelt en bij welke gezagsbeslissingen zij het meest gebaat is. Daarbij heeft de rechtbank niet de verwachting dat de situatie aan de zijde van de vader binnen afzienbare termijn positief zal veranderen omdat zelfs de inzet van dwangsommen hem, hij is veroordeeld om de zorgregeling na te komen op straffe van een dwangsom, er niet toe heeft gezet het contact te hervatten. Klaarblijkelijk is er niets wat hem van gedachten kan doen veranderen. Dit wordt nog eens bevestigd door het feit dat de vader de keuze heeft gemaakt om niet bij de mondelinge behandeling te verschijnen. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het in het belang van de minderjarige noodzakelijk is dat de moeder voortaan alleen met het gezag wordt belast. Dit verzoek zal dus worden toegewezen.

Omgangsregeling

Aangezien de rechtbank zal bepalen dat de moeder voortaan met het eenhoofdig gezag zal zijn belast, kwalificeert zij het verzoek als een verzoek tot wijziging van de omgangsregeling op grond van artikel 1:377e BW. Daarin staat onder meer dat een omgangsregeling die door de rechtbank is bepaald kan worden veranderd. Dat kan als de omstandigheden zijn veranderd na de beslissing van de rechtbank.

Er is sprake van een wijziging van omstandigheden omdat de zorgregeling niet naar behoren wordt nagekomen en er sinds januari 2025 helemaal geen contact meer tussen de vader en de minderjarige heeft plaatsgevonden. Uit het gesprek met de minderjarige is gebleken dat zij ontzettend veel verdriet heeft van de situatie. Zij wil haar vader en haar halfzusje graag weer zien en wordt continu teleurgesteld als hij haar niet komt ophalen. Desondanks lijkt de vader in geen enkel opzicht te motiveren de zorgregeling weer na te komen. Hoewel voor hem het verdriet van de minderjarige al genoeg zou moeten zijn om de zorgregeling na te komen, heeft zelfs de inzet van dwangsommen hem niet van gedachten doen veranderen. De rechtbank vindt deze houding zeer kwalijk en zeker niet in het belang van de minderjarige. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het verzoek toegewezen moet worden. Door geen omgangsregeling vast te stellen wordt de juridische situatie in overeenstemming gebracht met de feitelijke situatie en wordt de minderjarige in ieder geval niet voortdurend teleurgesteld als de vader niet op de afgesproken contactmomenten verschijnt. De rechtbank wenst te benadrukken dat toewijzing van de verzoeken contact in de toekomst niet in de weg staat. Ook een ouder zonder gezag heeft recht op omgang met zijn kind. De minderjarige heeft recht op omgang met haar vader, net als de vader recht heeft op omgang met de minderjarige. Gebleken is dat de minderjarige ook veel behoefte heeft aan omgang met hem. Zij heeft de rechter verteld dat zij een leuke vader heeft en dat ze hem graag ziet. De minderjarige mist hem en haar halfzusje.

Uitvoerbaar bij voorraad

De rechtbank zal de beslissingen uitvoerbaar bij voorraad verklaren omdat het voor de ontwikkeling van de minderjarige noodzakelijk is dat de beslissingen ondanks een eventueel hoger beroep meteen uitgevoerd worden.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de moeder voortaan alleen het gezag heeft, bepaalt, onder wijziging van de beschikking van 29 april 2019, dat er geen omgangsregeling meer geldt en verklaart deze beschikking tot zover uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:6841

Zaaknummer: C/02/434280 / FA RK 25-1947

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming inschrijving op middelbare school.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gescheiden. Zij zijn de ouders van de minderjarige, over wie zij samen het gezag hebben. De minderjarige woont bij zijn moeder. De zorgregeling tussen de vader en de minderjarige wordt al ruim een half jaar niet meer uitgevoerd. In het schooljaar 2025-2026 start de minderjarige op de middelbare school. De moeder wil hem inschrijven op het X College, een particuliere school. De vader wil hem inschrijven op het Z, een publieke school. De voorzieningenrechter heeft aan de moeder vervangende toestemming verleend voor inschrijving van de minderjarige op het X College. De vader is hiervan in hoger beroep gekomen.

Beoordeling en motivering

De vader heeft drie voor hem doorslaggevende redenen aangevoerd waarom hij niet kan instemmen met de keuze voor het X College. Het hof zal deze bezwaren van de vader bespreken.

Financiën; de ouders zijn afhankelijk van financiële steun van de partner van de moeder

Het hof stelt aan de ene kant voorop alle begrip ervoor te hebben dat het voor de vader niet goed voelt dat de partner van de moeder een groot deel van de schoolkosten voor zijn rekening neemt. Zeker gelet op het feit dat hij zich in zijn rol als vader al behoorlijk achtergesteld voelt, doordat hij al ruim een half jaar geen contact meer heeft met de minderjarige. Ook maakt hij zich terecht zorgen over wat er zal gebeuren als de partner van de moeder het schoolgeld niet meer kan of wil betalen. Vast staat immers dat de ouders samen niet in staat zijn om het schoolgeld op te brengen. Dit zijn zeker legitieme bezwaren van de vader tegen een keuze voor het X College. Aan de andere kant heeft de moeder expliciet toegezegd dat zij – met hulp van haar partner – alle kosten van het X College gedurende alle schooljaren voor haar rekening zal nemen en dat de vader te allen tijde financieel gevrijwaard zal blijven. Het X College heeft ook schriftelijk bevestigd dat de vader niet tot betaling van het schoolgeld zal worden aangesproken. De moeder heeft onbetwist gesteld dat het schoolgeld

voor het eerste schooljaar is voldaan en dat zij uit eigen middelen (zodra de vader meewerkt aan uitkering van de AEGON-polis) nog een schooljaar kan betalen. Verder heeft zij onbetwist gesteld dat haar partner, met wie zij al acht jaar een relatie heeft en samen met de minderjarige en zijn broertje een gezin vormt, ruimschoots voldoende inkomen heeft om het schoolgeld te betalen en dat hij dit ook heel graag voor de minderjarige wil doen. De moeder en haar partner hebben afspraken gemaakt over de betaling van het schoolgeld voor de volledige schoolcarrière van de minderjarige op het X College. Voorts heeft zij verklaard dat deze afspraken bij de notaris zullen worden vastgelegd en van kracht blijven mocht de relatie stranden. Ten slotte kunnen hoge schoolkosten invloed hebben op de hoogte van de behoefte van kinderen in het kader van kinderalimentatie. In dit geval kan het schoolgeld voor het X College echter niet als behoefteverhogend worden aangemerkt, omdat de moeder uitdrukkelijk heeft toegezegd dat de vader nimmer voor deze kosten zal worden aangesproken. Het hof is van oordeel dat aan alle financiële bezwaren van de vader voldoende tegemoet is gekomen, zodat hierin geen argument tegen het X College kan worden gevonden.

Select groepje; de minderjarige zal onderdeel gaan uitmaken van een select groepje

Voorts is niet onbegrijpelijk de zorg van de vader dat met de keuze voor het X College de minderjarige onderdeel gaat uitmaken van een klein groepje van de 'happy few', dat zich dergelijke hoge schoolkosten kan veroorloven en dat de vader zorgen heeft dat dit een (nog grotere) verwijdering tussen hem en de minderjarige in de hand zal werken. Ook onderkent het hof zijn wens dat de minderjarige opgroeit in een omgeving waarin hij in aanraking komt met mensen met verschillende achtergronden. Het hof is echter van oordeel dat de moeder en de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) terecht hebben aangevoerd dat 'het echte leven', zoals de vader dat noemt, bestaat uit veel meer dan alleen de school. Dat omvat ook het gezin, de vriendengroep, de sport- en/of hobbyclub en een bijbaantje. Verder geeft de keuze voor een reguliere middelbare school evenmin de garantie dat een kind uit zijn eigen sociaaleconomische bubbel zal treden. Ook hierin kunnen dus onvoldoende argumenten tegen een keuze voor het X College worden gevonden.

De wens van de minderjarige; deze is beïnvloed door de moeder

De vader heeft aangevoerd dat de wens van een minderjarige niet doorslaggevend mag zijn bij een schoolkeuze, en dat het de ouders moeten zijn die bepalen wat de beste keuze is. Kinderen moeten leren dat ze niet altijd hun zin krijgen. Hoewel het hof hem voor een belangrijk deel kan volgen, is het van oordeel dat bij de keuze voor een middelbare school de voorkeur van het kind – zoals de raad ook terecht heeft aangevoerd – wel een hele belangrijke rol speelt. Het kind is uiteindelijk degene die vier tot zes jaar van zijn leven op deze school moet doorbrengen. Verder is ook niet gebleken dat het Z de betere keuze zou zijn voor de

minderjarige. Het lijkt er immers op dat het X College met zijn kleine klassen, onderwijs op maat en extra ondersteuningsmogelijkheden, de minderjarige precies zou kunnen bieden wat hij gelet op zijn kindeigen problematiek nodig heeft. Wellicht dat het Z de minderjarige ook zou kunnen bieden wat hij nodig heeft. Het gaat in de afweging die het hof moet maken niet meer om de vraag welke school objectief het meest geschikt is voor de minderjarige, maar meer om de vraag wat het met hem zal doen als hij niet naar de school zou kunnen waarvoor hij gekozen heeft. Voldoende aannemelijk is geworden dat het dwingen van de minderjarige om in dit stadium alsnog naar een andere school te moeten gaan, effect zal hebben op zijn welbevinden, motivatie en slagingskansen op de middelbare school. Eveneens acht het hof aannemelijk dat het de toch al moeizame relatie tussen de minderjarige en de vader negatief beïnvloedt, omdat hij het zijn vader kwalijk gaat nemen dat hij niet naar het X College mag. Dit heeft de minderjarige zelf gezegd en dit past ook in de rigide manier waarop hij door zijn kindeigen problematiek reageert als dingen niet gaan zoals hij verwacht en hoopt. De raad heeft zijn zorgen uitgesproken over wat dit zou kunnen betekenen voor de mogelijkheden van contactherstel als de minderjarige niet naar het X College gaat. Tijdens het kindgesprek heeft de minderjarige verteld dat hij misschien weer contact met zijn vader zou willen als hij naar het X College gaat. Dat moet op dit moment worden gezien als een waardevolle opening om het contact mogelijk weer op gang te krijgen. De zorg dat de minderjarige de schoolkeuze zou kunnen gebruiken als drukmiddel om zijn zin te krijgen en zijn ouders tegen elkaar uit te spelen, heeft de raad bij het hof weggenomen, met de kanttekening dat ouders hierin zelf een grote rol hebben. Het valt en staat bij de manier waarop zij met de minderjarige communiceren. Als de ouders bij hem de boodschap overbrengen dat beslissingen door hen samen in goed overleg zijn genomen, omdat zij vinden dat dat het beste voor hem is, dan meent de raad dat dit risico te verwaarlozen is. De sleutel ligt daarbij wel bij de ouders, hun onderlinge communicatie en hun communicatie richting de minderjarige. De vader heeft aangevoerd dat hij het gevoel heeft dat hij door de moeder bewust buitenspel is gezet, omdat zij met de minderjarige het X College heeft bezocht terwijl zij wist dat hij daar niet achter stond. Het hof heeft echter geconstateerd dat de moeder zich samen met de minderjarige breed heeft georiënteerd. Zij zijn op meerdere scholen gaan kijken, waaronder het Z. De vader heeft zich in deze oriëntatiefase passief opgesteld. Wellicht is dat begrijpelijk, gelet op de moeilijke situatie waarin hij geen contact had met de minderjarige, maar hij had ook zelf scholen kunnen benaderen voor een rondleiding en zelf open dagen kunnen bezoeken, of de minderjarige kunnen voorstellen samen met hem naar open dagen te gaan. Dat heeft de vader echter niet gedaan. Desgevraagd heeft hij geantwoord het Z niet zelf te hebben bezocht en niet bekend te zijn met de grootte van de klassen op het Z. Of de keuze van de minderjarige is beïnvloed door de moeder, zoals de vader stelt, kan het hof niet vaststellen, maar het is met de raad van mening dat dit niet (meer) relevant is. Vastgesteld kan worden dat de minderjarige

de wens om naar het X College te gaan zo heeft geïnternaliseerd dat het zijn eigen wens is geworden. Het voorgaande maakt dat het hof van oordeel is dat het in het belang van de minderjarige is dat hij naar het X College gaat.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2009

Zaaknummer: 200.354.815_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank beëindigt op verzoek van de biologische en de juridische vaders het gezamenlijk gezag van de moeder en de juridische vader vanwege herhaaldelijke conflicten en terugkerende afsprakenproblemen, waardoor de minderjarige risico loopt klem of verloren te raken. De juridische vader krijgt het eenhoofdig gezag nu een verbetering binnen afzienbare tijd niet wordt verwacht. De rechtbank benadrukt dat de moeder een belangrijke rol in het leven van het kind behoudt en de beide vaders haar over belangrijke beslissingen moeten informeren en consulteren.

Feiten en omstandigheden

De moeder is in 2020 bevallen van de minderjarige. Vader 1 is de biologische vader van de minderjarige, terwijl vader 2 haar juridisch heeft erkend. Bij beschikking van 14 april 2021 heeft de rechtbank Midden-Nederland vader 2 samen met de moeder belast met het gezamenlijk gezag, hetgeen inhoudt dat zij samen de belangrijke beslissingen over opvoeding en verzorging van de minderjarige nemen. Op dat moment verbleef de minderjarige voornamelijk bij de moeder en bracht zij één à twee dagen per week door bij haar vaders. In de loop der tijd zijn de omstandigheden gewijzigd. Bij beschikking van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 28 mei 2024 is een nieuwe zorgregeling vastgesteld. Deze regeling onderscheidt de periode vóór en ná het moment dat de minderjarige naar school gaat. Sindsdien verblijft de minderjarige hoofdzakelijk bij haar vaders en is zij eenmaal per twee weken – van vrijdag na schooltijd tot maandag bij aanvang van de schooldag – bij haar moeder. De vakanties en feestdagen worden bij helfte tussen partijen verdeeld. Indien partijen daarover geen overeenstemming bereiken, komt in de even jaren de eerste keuze toe aan de vaders en in de oneven jaren aan de moeder. Samen beslissingen nemen lukt niet. Er is – kort gezegd – ruzie tussen het tweevadergezin en de moeder.

Verzoeken

De vaders hebben de rechtbank primair verzocht het gezamenlijk gezag van de juridische

vader en de moeder over de minderjarige te beëindigen en te bepalen dat de juridische vader voortaan het eenhoofdig gezag uitoefent. Subsidiair verzoeken de vaders te bepalen dat het hoofdverblijf van de minderjarige bij hen wordt vastgesteld en – voor zover nodig – vervangende toestemming te verlenen om de minderjarige in te schrijven op hun adres en om in het najaar van 2025 met de minderjarige naar Curaçao te reizen. Daarnaast verzoeken de vaders te bepalen dat de kinderbijslag voortaan aan hen toekomt, dan wel dat de moeder vervangende toestemming krijgt om de Sociale Verzekeringsbank te verzoeken de kinderbijslag vanaf het eerstvolgende kwartaal aan hen uit te keren. Tot slot vragen de vaders te bepalen dat de in hun verzoekschrift omschreven vakantieregeling geldt tot de start van het schooljaar 2026/2027. De moeder heeft verzocht de verzoeken van de vaders af te wijzen, met uitzondering van het verzoek tot wijziging van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige, waarmee zij instemt. Daarnaast verzoekt zij de rechtbank een vakantieregeling vast te stellen overeenkomstig hetgeen is opgenomen in haar verweerschrift.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:253n lid 2 BW en artikel 1:251a lid 1 BW het gezamenlijk gezag kan worden beëindigd indien er een onaanvaardbaar risico bestaat dat het kind klem of verloren raakt tussen de ouders, en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd verbetering optreedt, of wanneer wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is. Naar het oordeel van de rechtbank doet zich in dit geval een dergelijk risico voor. Uit het dossier en de zitting blijkt dat de ouders de afgelopen vijf jaar herhaaldelijk in geschil waren en procedures hebben gevoerd over erkenning, zorgregeling, gezag, schoolkeuze en voornaamswijziging. De moeder heeft moeite om afspraken na te komen en komt regelmatig terug op besluiten, waardoor een structureel risico bestaat dat de minderjarige klem of verloren raakt tussen haar ouders. Het is volgens de rechtbank niet in het belang van het kind dat voor elk geschil over het gezag een nieuwe gerechtelijke procedure moet worden gevoerd. Ook de Raad voor de Kinderbescherming deelt deze zorg en benadrukt dat de minderjarige door haar leeftijd steeds gevoeliger wordt voor de spanningen tussen haar ouders, wat haar ontwikkeling kan schaden. De rechtbank oordeelt dat er een onaanvaardbaar risico bestaat dat de minderjarige, mede gelet op haar jonge leeftijd en de verwachting dat nog vele gezagsbeslissingen volgen, klem en verloren zal raken tussen haar ouders en dat het niet aannemelijk is dat de situatie op korte termijn zal verbeteren. Dit is een voldoende grond om het gezag van de moeder te beëindigen en te beslissen dat de juridische vader alleen belast wordt met het gezag. De rechtbank benadrukt dat de moeder een belangrijke rol blijft spelen en wijst op de informatie- en consultatieplicht van de vaders ex artikel 1:377b lid 1 BW.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat het gezag over de minderjarige alleen toekomt aan de juridische vader en beslist ook nog over de vakantieregelingen en een aantal andere zaken.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5205

Zaaknummer: C/16/592689

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De ex-echtgenoot verzoekt de rechtbank het gebruiksrecht van de vrouw om zijn geslachtsnaam te blijven voeren te ontnemen. De rechtbank overweegt dat deze bevoegdheid slechts kan worden ontnomen indien sprake is van gegronde redenen als bedoeld in artikel 1:9 lid 2 BW. Dergelijke redenen zijn in dit geval niet aannemelijk geworden. De door de man gestelde belangen, waaronder gevoelens van ongemak en verwarring binnen de gemeenschap, wegen niet zwaarder dan het door de wet erkende belang van de vrouw bij het behoud van de geslachtsnaam, die zij reeds langdurig voert en die deel uitmaakt van haar persoonlijke en professionele identiteit.

Feiten, omstandigheden en verzoek

Het echtpaar was getrouwd van 2009 tot 2021. In 2021 is hun huwelijk officieel ontbonden na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van de rechtbank Rotterdam. Er zijn geen kinderen uit het huwelijk geboren, en de vrouw is niet hertrouwd. De man heeft de rechtbank gevraagd om de vrouw te verbieden zijn achternaam te blijven gebruiken. De vrouw verzet zich hiertegen en wil de achternaam blijven voeren.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt dat op grond van artikel 1:9 lid 1 BW een vrouw bevoegd is om de geslachtsnaam van haar echtgenoot te voeren, ongeacht diens toestemming. Op grond van lid 2 kan deze bevoegdheid slechts worden ontnomen bij een ontbonden huwelijk zonder levende afstammelingen uit het huwelijk indien sprake is van gegronde redenen. Bij de beoordeling daarvan dienen onder meer het gedrag van partijen, de omstandigheden van de echtscheiding en de wederzijdse belangen te worden betrokken. De man voerde aan dat de vrouw zijn naam enkel bleef gebruiken om hem te kwetsen en te doen lijken alsof het huwelijk nog voortduurde. Ook voerde hij aan dat het gebruik van zijn naam binnen hun kleine geloofsgemeenschap voor verwarring en ongemak zorgt, onder meer voor zijn familie en nieuwe partner. De vrouw betwistte dit en verklaarde dat zij de echtscheiding heeft

geaccepteerd en daar open over is. Ze wees erop dat zij de naam inmiddels al zestien jaar voert en dat deze deel uitmaakt van haar identiteit en dat zij ook in haar beroepsuitoefening onder deze naam bekendstaat. De rechtbank erkent de gevoelsmatige en praktische bezwaren van de man, maar acht deze niet zodanig van gewicht dat zij het door de wet erkende belang van de vrouw bij behoud van de naam kunnen overtreffen. Binnen een kleine gemeenschap zal volgens de rechtbank immers snel duidelijk zijn dat partijen gescheiden zijn. De rechtbank verwijst daarbij naar eerdere rechtspraak waaruit blijkt dat persoonlijke gevoelens van ongemak of gekwetstheid geen gegronde redenen in de zin van artikel 1:9 lid 2 BW opleveren om de bevoegdheid tot het gebruik van de geslachtsnaam te ontnemen.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van de man af; de vrouw behoudt de bevoegdheid de geslachtsnaam van haar ex-echtgenoot te voeren.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:5021

Zaaknummer: C/16/581731 / FO RK 24-1161

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek grootmoeder tot het vaststellen van een omgangsregeling met haar kleinkinderen. De rechtbank heeft de grootmoeder op juiste gronden niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 1:377a lid 1 en 2 BW.

Grieven

De rechtbank heeft in de bestreden beschikking de grootmoeder vaderszijde niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling tussen haar en de twee kleinkinderen. De grootmoeder verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking, te bepalen dat de grootmoeder met de kinderen omgang heeft elke keer als zij in Nederland is, te weten elke vier maanden voor een periode van maximaal acht weken, gedurende één keer per week of meer indien mogelijk, voor de duur van een paar uur, oplopend tot één dag. De omgang vindt plaats in het huis van de broer van de vader, of op een andere plaats die de grootmoeder en de ouders overeenkomen of het hof beslist, waarbij begeleiding voor de grootmoeder aanwezig is in verband met haar gezondheid en de taalbarrière.

De ouders hebben ter zitting aangegeven dat zij vinden dat de grootmoeder niet-ontvankelijk moet worden verklaard in het door haar ingestelde hoger beroep dan wel dat haar verzoek moet worden afgewezen.

Beoordeling en motivering

Deze zaak heeft een internationaal karakter, omdat de grootmoeder in Griekenland woont en zij de Griekse nationaliteit heeft. Ook de vader heeft de Griekse nationaliteit. De rechtbank is van de bevoegdheid van de Nederlandse rechter uitgegaan. Omdat de kinderen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben, is dat oordeel juist en acht ook het hof de Nederlandse rechter bevoegd. Verder is tussen de ouders niet in geschil dat Nederlands recht van toepassing is, zodat ook het hof daarvan zal uitgaan.

De standpunten

De grootmoeder stelt dat de rechtbank haar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Ondanks dat er op dit moment geen contact meer is, is toch sprake van ‘family life’ omdat de grootmoeder zich voortdurend heeft ingezet om contact te krijgen met de kinderen. De ouders hebben dat tegengehouden. Toen er nog contact was tussen de grootmoeder en het gezin zag de grootmoeder minderjarige 1 bijna dagelijks. Nadat de grootmoeder tijdelijk niet naar Nederland kon komen vanwege de door covid geldende reisbeperkingen en haar gezondheid, hebben de ouders het contact abrupt en zonder reden verbroken. De grootmoeder beroept zich ook op het aanhangige wetsvoorstel ‘Wet drempelverlaging omgang grootouders’ (Kamerstukken II 2022/23, 36364, nr. 1 e.v.). Inhoudelijk voert de grootmoeder aan dat omgang in het belang van de kinderen is en zij daarop recht hebben. Het is voor de identiteitsontwikkeling van de kinderen van belang om hun Griekse achtergrond te kennen en om in contact te staan met hun familie. Ook is het ontbreken van contact tussen de grootmoeder en de kinderen een schending van de rechten van de kinderen die volgen uit de artikelen 8 en 16 IVRK en leidt het ontbreken van het contact – waar het de grootmoeder zelf betreft – tot ouderenmishandeling, hetgeen in strijd is met artikel 25 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het gegeven dat de grootmoeder en de kinderen niet dezelfde taal spreken hoeft geen belemmering te zijn voor een goed contact, aldus de grootmoeder.

Volgens de ouders heeft de rechtbank de grootmoeder op juiste gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat de grootmoeder niet in een nauwe persoonlijke betrekking tot de kinderen staat. De grootmoeder heeft minderjarige 1 slechts beperkt gezien toen hij nog heel erg jong was en met minderjarige 2 heeft zij nooit contact gehad. Ook het beroep van de grootmoeder op het wetsvoorstel ‘Wet drempelverlaging omgang grootouders’ kan niet slagen. Van ‘family life’ kan in dit geval geen sprake zijn, aangezien de grootmoeder al jaren geen contact heeft gehad met minderjarige 1 en omdat zij minderjarige 2 nooit heeft gezien. Voor het geval het hof toch toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek van de grootmoeder, voeren de ouders aan dat contact niet in het belang van de kinderen is omdat de verhoudingen ernstig verstoord zijn geraakt door de claimende houding van de grootmoeder. Als er omgang zou zijn zouden de kinderen de moeizame communicatie tussen de ouders en de grootmoeder meekrijgen en dat heeft een negatief effect op hen.

Het advies van de raad

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft ter zitting kort samengevat gesteld dat de verhouding tussen de ouders en de grootmoeder gecompliceerd is. Enerzijds staat het de ouders vrij om in hun opvoeding keuzes te maken die bij hen passen, zoals in dit geval het afhouden van contact tussen de kinderen en de grootmoeder. Anderzijds kan het contactverlies ingewikkeld zijn voor de kinderen omdat zij mede voortkomen uit de familie van de vader en door de verstoorde verstandhouding hun afkomst niet volledig leren kennen.

Zolang de ouders echter niet achter contact tussen de grootmoeder en de kinderen staan, is het nu niet in het belang van de kinderen om omgang te forceren. Omdat de kinderen nog jong zijn, zijn zij volledig afhankelijk van hun ouders. Contact zonder emotionele toestemming van de ouders geeft de kinderen te veel verantwoordelijkheid en dat is niet in hun belang. Dat geldt des te meer nu de kinderen op dit moment vanwege de taalbarrière niet met de grootmoeder kunnen communiceren.

De beoordeling door het hof

Uit de stukken in het dossier en wat is besproken op de zitting in hoger beroep blijkt het volgende. De grootmoeder en de vader zijn in 2015 naar Nederland verhuisd. Op 14 oktober 2019 zijn de ouders een geregistreerd partnerschap aangegaan en kort daarna is minderjarige 1 geboren. De grootmoeder heeft toen enige tijd contact met minderjarige 1 gehad. De ouders en de grootmoeder zijn het niet eens over de frequentie daarvan. In februari 2020 is de grootmoeder teruggegaan naar Griekenland, waar zij nog altijd woont. Vervolgens werd minderjarige 2 geboren in 2020. De grootmoeder kon toen niet terugkeren naar Nederland, vanwege de coronapandemie en haar gezondheid. Na de terugkeer van de grootmoeder naar Griekenland is nog enige tijd contact op afstand tussen de grootmoeder en het gezin geweest, waarna het contact in mei 2021 helemaal is gestopt. Sindsdien is er ook geen contact meer tussen de ouders en de broer en zus van de vader. De ouders en de grootmoeder hebben een ander beeld van de oorzaak van de contactbreuk. Volgens de ouders was de relatie al lange tijd verstoord doordat er veel ruzies waren binnen de familie van de vader en grootmoeder en is de contactbreuk te wijten aan het gedrag van de grootmoeder. De grootmoeder begrijpt niet waarom de ouders het contact hebben verbroken.

Het hof ziet geen aanleiding om vooruit te lopen op het wetsvoorstel 'Wet drempelverlaging omgang grootouders', waarmee wordt beoogd de drempel voor het bestaan van een nauwe persoonlijke betrekking tussen grootouders en hun kleinkinderen te verlagen. Het wetsvoorstel is op dit moment nog aanhangig bij de Eerste Kamer en het is nog onzeker of het wetsvoorstel zal worden aangenomen en zo ja wanneer het in werking zal treden. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de grootmoeder moet de huidige geldende wet- en regelgeving worden toegepast. Verder overweegt het hof dat het enkele bestaan van een familierechtelijke betrekking niet voldoende is om aan te nemen dat sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking of 'family life'. Daarvoor moeten er ook bijkomende omstandigheden zijn waaruit die nauwe persoonlijke betrekking volgt, zoals dat meer dan gebruikelijk contact is (geweest) tussen de verzoeker en het kind.

Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de grootmoeder en de kinderen. Het hof zal dit evenals de rechtbank dat

heeft gedaan, voor beide kinderen apart bespreken, omdat de betrokkenheid van de grootmoeder in hun levens verschilt. Ten aanzien van minderjarige 1 overweegt het hof als volgt. De grootmoeder heeft in de periode van oktober 2019 tot februari 2020 fysiek contact met minderjarige 1 gehad. Vervolgens heeft er nog tot mei 2021 contact op afstand plaatsgevonden. Naar het oordeel van het hof is onvoldoende gebleken dat de grootmoeder meer contact onderhield dan gebruikelijk is tussen grootouders en kleinkinderen. Het hof overweegt dat zelfs indien de grootmoeder zou worden gevolgd in haar stelling over de hoeveelheid contact die zij met minderjarige 1 zou hebben gehad, welke stelling de ouders nadrukkelijk betwisten, dat niet leidt tot het oordeel dat hierdoor sprake is van een meer dan normale band. De grootmoeder heeft slechts gedurende een beperkte periode, kort na de geboorte, contact met minderjarige 1 gehad, toen hij nog een jonge baby was, en er heeft daarna geen contact meer plaatsgevonden. Ten aanzien van minderjarige 2 zijn geen omstandigheden gebleken die maken dat sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking omdat zij nooit contact hebben gehad. Het hof acht de door de grootmoeder gestelde betrokkenheid te beperkt om tot een nauwe persoonlijke betrekking met de kinderen te kunnen leiden. Gelet op het voorgaande is het hof van oordeel dat de rechtbank de grootmoeder op juiste gronden niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het hof overweegt nog ten overvloede dat in de door de grootmoeder aangevoerde feiten en omstandigheden geen aanwijzingen worden gezien dat sprake is van ouderenmishandeling.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek van de grootmoeder in hoger beroep af en bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2811

Zaaknummer: 200.353.170/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nieuwe pilot contactverlies. Artikel 1:250 BW. Benoemingsbeschikking bijzondere curator in het kader van contactverlies tussen twee kinderen van 6 en 4 jaar oud en de vader.

Beoordeling en motivering

De rechtbank is recent een pilot gestart om in zaken waar uit de processtukken blijkt dat er sprake is van contactverlies tussen een minderjarige en een van zijn/haar ouders er zo vroeg mogelijk in de procedure een bijzondere curator wordt benoemd. De aanleiding van de pilot is onderzoek waaruit blijkt dat het voor de sociaal-emotionele ontwikkeling van een kind goed is dat het contact heeft met zijn beide ouders en dat het van belang is om de stem van het kind zo vroeg mogelijk in de procedure te verkrijgen. De rechtbank is zich ervan bewust dat er nog geen mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Onderdeel van de pilot is dat de wachttijd voor de mondelinge behandeling gebruikt wordt voor de benoeming van en het onderzoek door de bijzondere curator en dat de mondelinge behandeling kort na het verslag van de bijzondere curator plaatsvindt.

De ouders hebben schriftelijk ingestemd met het benoemen van een bijzondere curator. Gelet op de aard van de belangenstrijd acht de rechtbank het noodzakelijk dat een onafhankelijk persoon de belangen van de kinderen zowel in als buiten rechte vertegenwoordigt. De rechtbank zal de bijzondere curator ambtshalve benoemen met als opdracht de belangen van de minderjarigen ter zake te behartigen en de wensen en behoeften van de minderjarigen over de zorgregeling in beeld te brengen en te onderzoeken waarin de weerstand tegen contact met hun vader is gelegen. Verder dient de bijzondere curator te onderzoeken of er nu of in de nabije toekomst mogelijkheden zijn voor duurzame contacten tussen de minderjarigen en de vader. De rechtbank is – met het oog op de toepassing van de vergoedingsregeling inzake rechtsbijstand- en toevoegcriteria – van oordeel dat er hoogstwaarschijnlijk sprake zal zijn van per kind uiteenlopende belangen gelet op hun leeftijd en de fase van ontwikkeling waarin zij zich bevinden. Het staat de bijzondere curator vrij het onderzoek in te richten zoals haar dat in het belang van de minderjarigen lijkt. Voor het uitvoeren van de opdracht is het noodzakelijk dat ouders meewerken aan het onderzoek van de bijzondere curator. Als ouders niet meewerken, kan het gebeuren dat de rechter daaruit de conclusies trekt die ongunstiger

zijn dan wanneer de ouders wel hadden meegewerkt.

Conclusie

De rechtbank benoemt een bijzondere curator ten behoeve van de belangenbehartiging van de minderjarigen en houdt de zaak pro forma aan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12093

Zaaknummer: C/10/703098 / FA RK 25-5291

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Geen sprake van grievend gedrag van de jongmeerderjarige in de zin van artikel 1:399 BW, als gevolg waarvan de alimentatie dient te worden gematigd. De man heeft een gebrek aan belang bij een informatieregeling over de sollicitaties van de jongmeerderjarige, omdat de jongmeerderjarige binnen een week na de beschikking de 21-jarige leeftijd zal bereiken.

Feiten en omstandigheden

De vader is de vader van de jongmeerderjarige. In 2010 is bepaald dat de man € 390 per maand moet bijdragen aan de kosten van de verzorging en opvoeding van de jongmeerderjarige. Als gevolg van de wijziging van rechtswege op grond van artikel 1:402a BW bedraagt de door de man te betalen alimentatie voor de jongmeerderjarige sinds 1 januari 2025 € 555,50.

De man verzoekt (1) primair de door de man aan de jongmeerderjarige te betalen bijdrage in levensonderhoud en studie te matigen naar nihil, althans te matigen of te wijzigen naar een bijdrage lager dan het huidige alimentatiebedrag; en (2) subsidiair te bepalen dat de jongmeerderjarige de man wekelijks per WhatsApp op de hoogte stelt van haar sollicitaties, op verbeurte van een dwangsom. De jongmeerderjarige voert verweer.

Beoordeling en motivering

Alimentatie

De rechtbank overweegt dat het enkele feit dat de jongmeerderjarige haar studie heeft afgerond niet maakt dat zij in haar eigen levensonderhoud zou moeten kunnen voorzien. De behoefte van de jongmeerderjarige speelt geen rol bij het vaststellen van de onderhoudsplicht van de ouders, ook als die kinderen niet behoeftig zijn doordat zij in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien, bijvoorbeeld door te werken (zie het arrest van de Hoge Raad van 30 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2234). De rechtbank dient aldus te beoordelen of het gedrag van de jongmeerderjarige als grievend is aan te merken in de zin

van artikel 1:399 BW en de alimentatie als gevolg daarvan dient te worden gematigd. Artikel 1:399 BW dient echter enkel in uitzonderlijke gevallen gebruikt te worden en enkel wanneer er sprake is van zeer kwetsend gedrag.

Volgens de rechtbank lijkt de man voornamelijk last te hebben van het feit dat hij naar zijn idee met de jongmeerderjarige de afspraak had dat de jongmeerderjarige hem wekelijks zou informeren over haar sollicitatieactiviteiten en dat zij zich niet heeft gehouden aan deze afspraak. Daarnaast stelt de man dat de jongmeerderjarige – zonder hem daarover te informeren – werkzaam is geweest bij de Jumbo en in deze periode enige inkomsten heeft gegenereerd, wat volgens de man zou moeten leiden tot matiging van de bijdrage. Voorts heeft de man gesteld dat de jongmeerderjarige ook inkomsten kan genereren uit functies die niet aansluiten bij haar vooropleiding.

De jongmeerderjarige heeft aangegeven dat er inderdaad een (deel)afpraak bestond, maar heeft toegelicht dat zij een drempel voelde om de man op de hoogte te houden van haar sollicitaties, mede uit angst voor zijn reactie. De jongmeerderjarige was bang dat de man zijn bijdrage direct zou stoppen bij positieve berichtgeving vanuit de jongmeerderjarige, terwijl zij de bijdrage van de man nodig had en heeft. Daarnaast verklaart de jongmeerderjarige dat zij een nulurencontract bij de Jumbo had en zij daardoor niet precies wist voor hoeveel uren zij zou worden opgeroepen en wat haar inkomsten zouden zijn.

De rechtbank is van oordeel dat geen sprake is van grievend gedrag in de zin van artikel 1:399 BW. Daargelaten eventuele afspraken tussen de man en de jongmeerderjarige, staat vast dat het contact tussen de man en de jongmeerderjarige is verslechterd sinds er discussie over de alimentatie is ontstaan. De rechtbank vindt het daarom invoelbaar dat de jongmeerderjarige een drempel ervaarde om hierover informatie aan de man te verstrekken. Voorts is voldoende gebleken dat de jongmeerderjarige actief heeft gesolliciteerd naar verschillende functies, waaronder ook functies die niet specifiek aansluiten bij haar vooropleiding. De omstandigheid dat de jongmeerderjarige tijdelijk op basis van een nulurencontract enige inkomsten heeft gegenereerd, maakt niet dat er – zoals gesteld door de man – geen behoefte meer is, gelet op het arrest van de Hoge Raad van 30 september 2016 en hetgeen de rechtbank hiervoor heeft overwogen.

Informatieregeling sollicitaties

De man heeft verzocht te bepalen dat de jongmeerderjarige de man wekelijks per WhatsApp op de hoogte dient te houden van haar sollicitaties. De rechtbank verwijst naar het feit dat de jongmeerderjarige binnen een week na deze beschikking de 21-jarige leeftijd zal bereiken. De rechtbank zal het verzoek van de man daarom bij gebrek aan belang afwijzen.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de man af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:19140

Zaaknummer: C/09/682250 / FA RK 25-2125

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoofdverblijfplaats van kinderen die met de moeder in plaats A verblijven wordt bij de vader in Nederland bepaald. De moeder stelt het belang van de kinderen niet voorop door in de weg te staan aan contact tussen de vader en de kinderen.

Feiten en omstandigheden

Het gerechtshof Den Haag heeft in een eerdere beschikking de teruggeleiding van de kinderen naar Nederland gelast. De moeder heeft, ten tijde van de huidige beschikking, nog geen uitvoering gegeven aan deze gelasting.

Beoordeling en motivering

Toelaatbaarheid stukken en nieuwe/gewijzigde verzoeken van de moeder

De moeder heeft – zelfstandig – verscheidene nieuwe producties aan het hof voorgelegd. Volgens de vader is er hierdoor sprake van strijd met de goede procesorde omdat de moeder in feite een extra termijn heeft genomen. Het hof bepaalt dat het deze informatie dan ook buiten beschouwing zal laten. Het is aan de advocaat van de moeder om een standpunt in te nemen – niet aan de moeder zelf – en, nu er geen gelegenheid was geboden om nieuwe stukken in te dienen, is de moeder buiten het bereik van de opdracht van het hof getreden.

De moeder heeft daarnaast nieuwe verzoeken ingediend tijdens het hoger beroep (inzake de hoofdverblijfplaats van de kinderen en het vaststellen van een omgangsregeling). De vader maakt hiertegen bezwaar. Door het late moment van indienen was er onvoldoende tijd voor hem om inhoudelijk verweer te voeren. Het hof verwijst naar de zogenoemde tweeconclusieregel. Volgens deze regel moeten grieven, evenals veranderingen en vermeederings van een verzoek, in beginsel in het hogerberoepschrift of (in het geval van een incidenteel hoger beroep) in het verweerschrift tevens houdend incidenteel hoger beroep worden aangevoerd. Uitzonderingen op deze regel zijn mogelijk, bijvoorbeeld wanneer de aard van het geschil meebrengt dat in een later stadium nog een zodanige verandering of vermeederings van een verzoek kan plaatsvinden.

Volgens het hof is er in casu voldoende aanleiding om een uitzondering op de tweeconclusieregel te maken. Duidelijkheid is voor alle betrokkenen van groot belang en het voeren van nieuwe procedures dient zo veel mogelijk voorkomen te worden. Daarbij komt dat de vader voldoende gelegenheid heeft gehad om verweer te voeren tegen de nieuwe en gewijzigde verzoeken van de moeder zodat geen sprake is van strijd met de eisen van een goede procesorde. De moeder is dus ontvankelijk in haar verzoeken met betrekking tot de hoofdverblijfplaats van en de omgangsregeling met de kinderen.

Verdere inhoudelijke beoordeling

Standpunt vader

De vader heeft verzocht de hoofdverblijfplaats van de kinderen definitief bij hem te bepalen. Inmiddels is gebleken dat de moeder Nederland al langere tijd heeft verlaten met de kinderen. De moeder heeft de vader, de rechtbank, het hof en de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) – tegen de waarheid in – echter willen laten geloven dat zij nog in Nederland was. Intussen heeft de moeder het contact tussen de kinderen en de vader geblokkeerd. Uit dit alles blijkt dat de moeder het belang van de kinderen niet vooropstelt. De kinderen dienen met spoed terug te keren naar Nederland. Samen met de hulpverlening kan worden gezorgd voor een rustige overdracht en de totstandkoming van een zorgregeling.

Standpunt moeder

De moeder verblijft al langere tijd in het buitenland en wil daar blijven. Volgens de moeder was het noodzakelijk voor haar veiligheid en die van haar kinderen om haar verblijf in het buitenland te verzwijgen. Volgens de moeder wist de vader dat de moeder niet permanent in Nederland wilde wonen en stemde ermee in dat ook de kinderen definitief in de Verenigde Arabische Emiraten zouden wonen.

Advies van de raad

Volgens de raad is er sprake van een patstelling: geen van beide ouders kan afreizen naar Nederland dan wel de Verenigde Arabische Emiraten. Het is van groot belang dat er in de tussentijd wél contact is tussen de vader en de kinderen en is het teleurstellend dat de belmomenten zijn afgebroken. De raad is momenteel voornamelijk bezorgd over het gebrek aan vertrouwen tussen de ouders en dat zij niet in staat zijn contact met de andere ouder te faciliteren. Als de kinderen naar Nederland zouden komen, dan kan de raad hierbij helpen.

Oordeel van het hof

Het hof stelt vast dat tussen partijen inmiddels niet meer in geschil is dat de moeder

Nederland met de kinderen heeft verlaten. Volgens het hof heeft de moeder haar stelling dat zij van de vader toestemming heeft gekregen voor een vertrek onvoldoende onderbouwd. Daarbij komt ook dat het gegeven dat de moeder haar vertrek lange tijd verborgen heeft gehouden een aanwijzing vormt dat die toestemming van de vader er niet was. Door haar werkelijke verblijfplaats te verzwijgen, heeft de moeder in strijd met de waarheidsplicht ex artikel 21 Rv gehandeld. Hierdoor heeft de raad niet optimaal onderzoek kunnen doen naar de kinderen en is de vader niet in staat geweest om tijdig de juiste maatregelen te nemen.

Verder zijn er volgens het hof geen objectieve indicaties dat de angst van de moeder voor de vader gegrond is. Hierbij neemt het hof ook in overweging dat de vader een dochter heeft die, volgens de vastgestelde zorgregeling, een groot deel van de week bij hem is en waarbij geen zorgen omtrent haar veiligheid bestaan. Het hof overweegt ook dat, wanneer de angst van de moeder voor de vader wel terecht zou zijn, dit geen rechtvaardiging is voor een vertrek met de kinderen naar het buitenland. De moeder stelt dat zij in het belang van de veiligheid van haar kinderen heeft gehandeld en dat de kinderen het goed hebben en dat het hen aan niets ontbreekt. Naar het oordeel van het hof laat de moeder met dit standpunt en haar acties zien dat zij het belang van de kinderen niet vooropstelt. Artikel 1:247 lid 3 BW verplicht haar immers om de ontwikkeling van de banden van de kinderen met de vader te bevorderen. De moeder heeft moedwillig en achter de rug van de vader om, het voor de kinderen (en hun ontwikkeling) belangrijke contact met hun vader verbroken en zijn rol in hun leven geminimaliseerd.

Zorg- c.q. omgangsregeling

Het hof constateert dat geen van partijen een concreet verzoek heeft gedaan om een zorg- of omgangsregeling vast te stellen. Partijen doen er evenwel goed aan te blijven pogen een regeling te starten en te continueren.

Conclusie

Dit alles tezamen – waarbij enerzijds niet is gebleken dat de kinderen het bij de vader niet goed zouden hebben en anderzijds de moeder het belang van de kinderen niet vooropstelt – oordeelt het hof dat het in het belang van de kinderen is om hun hoofdverblijfplaats bij de vader hebben. Het verzoek van de moeder om de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij haar te bepalen zal worden afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2827

Zaaknummer: 200.344.540/01

Wetsartikelen: